

IV SA/Wa 855/07 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

LEX nr 364639

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 30 lipca 2007 r.

IV SA/Wa 855/07

TEZA aktualna

Uchwała nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. mogła odnosić się do osób, które złożyły podania o zmianę obywatelstwa polskiego przed datą jej podjęcia i wnioski zostały przedstawione przez Prezesa Rady Ministrów Radzie Państwa. Nie mogła natomiast odnosić się do tych osób, które takich podań jeszcze - w dacie podjęcia uchwały - nie złożyły.

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Małgorzata Miron.

Sędziowie WSA: Asesor Marian Wolanin, asesor Agnieszka Wójcik (spr.).

Protokolant: Artur Dral.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 lipca 2007 r. sprawy ze skargi Dalii K.B.A. na decyzję Prezesa Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców z dnia 28 marca 2007 r. nr DRO.II.506/1888/07/GW w przedmiocie odmowa stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego:

I. uchyla zaskarżoną decyzję i utrzymaną nią decyzję organu pierwszej instancji,

II. zasądza od Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na rzecz skarżącej Dalii K.B.A. kwotę 340,00 zł (trzysta czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie faktyczne

Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców decyzją z dnia 28 marca 2007 r. nr DRO.II.506/1888/07/GW, wydaną na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. i art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. z 2000 r. Nr 28, poz. 353 z późn. zm.), utrzymał w mocy decyzję Wojewody Dolnośląskiego z dnia 9 lutego 2007 r. nr SC.III.5022/177/WB/2006 odmawiającą stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przez Dalię K.B.A.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ odwoławczy podniósł, iż w myśl art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim, posiadanie i utratę obywatelstwa polskiego stwierdza wojewoda. Analiza przepisu art. 17 ust. 4 cyt. ustawy wskazuje, że chodzi w niej o cztery sytuacje faktyczne, w odniesieniu do których właściwy wojewoda po

pierwsze: stwierdza posiadanie obywatelstwa polskiego, po drugie: stwierdza utratę obywatelstwa polskiego, po trzecie: odmawia stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego i po czwarte: odmawia stwierdzenia utraty obywatelstwa polskiego. Dla ustalenia podstawy nabycia i utraty obywatelstwa polskiego miarodajne są przepisy obowiązujące w chwili zdarzenia lub czynności, na skutek których nastąpiło nabycie lub utrata obywatelstwa z mocy prawa lub decyzji właściwego organu.

Ustalając stan faktyczny organ stwierdził, że Dalia K.B.A. urodziła się jako Klara M.S., córka Fiszela i Edwardy, obywateli polskich, w dniu 5 października 1948 r. w W. W dniu 23 maja 1957 r. rodzice wnioskodawczynie wystąpili z podaniem do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie, w związku z wyjazdem na stałe do Izraela. Wyjazd rodziców wnioskodawczynie nastąpił na podstawie dokumentów podróży, córka Klara M. została wpisana do dokumentu podróży matki. Po przyjeździe do Izraela, wnioskodawczynie nabyła w dniu 15 lipca 1957 r. obywatelstwo izraelskie. W grudniu 1968 r. wnioskodawczynie zawarła związek małżeński z Moshe B.A. i zmieniła swoje panińskie nazwisko na nazwisko męża. Obecnie Dalia K.B.A. mieszka w Izraelu i legitymuje się paszportem izraelskim.

Organ uznał, że wnioskodawczynie z mocy prawa, przez urodzenie nabyła w 1948 r. obywatelstwo polskie. Dla stwierdzenia czy posiada obecnie obywatelstwo polskie niezbędne jest ustalenie czy nie nastąpiły zdarzenia, które przerwałyby ciągłość posiadania obywatelstwa polskiego przez wnioskodawczynie.

Zasady nabycia i utraty obywatelstwa polskiego w chwili złożenia podań do Rady Państwa przez rodziców wnioskodawczynie oraz w dacie nabycia obywatelstwa izraelskiego przez Dalię K.B.A. regulowała ustawa z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 11 ww. ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu wnioskodawczynie do Izraela, obywatel polski tracił obywatelstwo polskie, jeżeli zostały spełnione jednocześnie dwa warunki, którymi były:

- uzyskanie zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa, oraz
- nabycie obywatelstwa obcego.

Przepis art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. stwierdzał, że zezwolenie na zmianę obywatelstwa udzielone rodzicom rozciąga się na dzieci pozostające pod ich władzą rodzicielską.

W ocenie organu nie budzi wątpliwości, że Dalia K.B.A. nabyła obywatelstwo izraelskie po przybyciu do Izraela. Natomiast do ustalenia pozostaje kwestia, czy rodzice wnioskodawczynie Fiszel i Edwarda S. uzyskali ze skutkiem prawnym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo izraelskie, które to zezwolenie rozciągnęło się na ich małoletnią wówczas córkę Klarę M.

Zgodnie z art. 13 przywołanej ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o utracie obywatelstwa polskiego orzekła Rada Państwa.

Organ wywiódł, że Rada Państwa, zgodnie z przepisami rozdziału 2 Konstytucji PRL, była samodzielnym naczelnym organem władzy państwowej. Jej działalność opierała się na

zasadzie kolegialności. Rada Państwa posiadała kompetencje władcze i prawotwórcze. Kodeks postępowania administracyjnego nie miał zastosowania przy wydawaniu aktów przez ten organ.

Rada Państwa, oprócz kompetencji określonych w konstytucji PRL, miała również inne uprawnienia przekazane jej przez ustawy. Do tych ostatnich należało decydowanie w sprawach nadania i utraty obywatelstwa polskiego, które Rada Państwa uzyskała na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim. Przy czym ustawa o obywatelstwie polskim nie określała trybu i formy udzielania przez Radę Państwa zezwolenia na zmianę obywatelstwa, nie decydowała, jaki charakter miało mieć owo zezwolenie - aktu indywidualnego, czy też mogło mieć charakter generalny. Należy zatem w ocenie organu przyjąć, iż dopuszczalny był każdy sposób udzielenia przez Radę Państwa takiego zezwolenia.

Organ dodał, że w dniu 23 stycznia 1958 r. Rada Państwa wydała uchwałę nr 5/58 w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do państwa Izrael. Przedmiotowa uchwała obowiązywała do dnia 8 marca 1984 r. i stanowiła generalne pod względem podmiotowym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo państwa Izrael obywatelom polskim, którzy opuścili lub opuszczają obszar Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, udając się na stały pobyt do państwa Izrael i złożyli lub złożą prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego. Uchwała ta nie musiała podlegać publikacji, ani też Rada Państwa nie była zobligowana do stosowania rozwiązań wynikających z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym, a w szczególności przepisów regulujących zasady doręczania pism. Przedmiotowa uchwała wiązała organy administracji publicznej w ich działaniach, ustalając tryb postępowania w sprawach o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego w stosunku do osób wyjeżdżających do Izraela.

W stosunku do osób, które występowały o zezwolenie na wyjazd na pobyt stały do Izraela i wystąpiły do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie, nie wydawano indywidualnych zezwoleń na zmianę obywatelstwa, lecz po złożeniu przez nie wniosków do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie oraz sprawdzeniu, że spełniają warunki określone w przywołanej wyżej uchwale - osobom tym wydawano dokumenty podróży uprawniające do opuszczenia terytorium Polski.

Według stanowiska Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażonego w wyroku z dnia 27 października 2005 r., sygn. II OSK 965/05, uchwała nr 5/58 Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. odnosi się wprost do osób, które złożyły prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego przed jej podjęciem i opuściły Polskę udając się na pobyt stały do Izraela. Orzeczenie w formie uchwały mogło dotyczyć większej liczby osób, których podania były w toku rozpoznawania przez Radę Państwa przed podjęciem tej uchwały. To, że w uchwale nie wymieniono tych osób samo przez się nie oznacza, że adresatem uchwały w tej części nie były oznaczone osoby.

Organ podkreślił, że w wyniku przeprowadzonej kwerendy archiwalnej nie udało się odnaleźć dokumentów potwierdzających lub zaprzeczających, że podania rodziców skarżącej trafiły do Rady Państwa.

Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców w powołaniu na wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 września 2006 r., sygn. akt IV SA/Wa 999/06, wyrok WSA z dnia 26 stycznia 2006 r., sygn. akt IV SA/Wa 1642/05 oraz wyrok WSA z dnia 11 stycznia 2006 r., sygn. akt IV SA/Wa 1567/05, uznał, iż F. i Edwarda S. - rodzice skarżącej uchwałą Rady Państwa nr 5/58 uzyskali zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie, które rozciągnęło się na małoletnią wówczas Klarę M. Zdaniem organu, wnioskodawczyni spełniła warunki utraty obywatelstwa wynikające z art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim i nie posiada obywatelstwa polskiego. Zatem zasadna jest odmowa wydania dokumentu potwierdzającego posiadanie obywatelstwa polskiego przez skarżącą.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie Dalia K.B.A., reprezentowana przez pełnomocnika, wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz utrzymanie ją w mocy decyzji organu pierwszej instancji i zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, że w świetle wyroku SN z dnia 17 września 2001 r., III RN 56/01, oraz licznych wskazanych wyroków WSA nie można podzielić stanowiska organu, że uchwała nr 5/58 Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. była aktem stosowania prawa, dającym generalnie, pod względem podmiotowym, zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo izraelskie tym obywatelom polskim, którzy opuścili obszar PRL, udając się na pobyt stały do Izraela i złożyli pisemną prośbę o zmianę obywatelstwa. Wprawdzie ustawa z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim nie wskazywała w jakiej formie i w jakim trybie rozpatrywana jest sprawa zezwolenia na zmianę obywatelstwa, to jednak przewidywała, że kompetencja w przedmiocie nadania i utraty obywatelstwa polskiego następuje na wniosek Prezesa Rady Ministrów (art. 13 ust. 2 ww. ustawy). Zgodnie ze stanowiskiem sądów administracyjnych w trakcie prowadzonego postępowania należało ustalić, czy skarżąca i jej rodzice zostali wskazani we wniosku Prezesa Rady Ministrów skierowanego do Rady Państwa przed podjęciem uchwały z dnia 23 stycznia 1958 r. i czy uchwała odnosiła się konkretnie do skarżącej i jej rodziców w części zezwalającej na zmianę obywatelstwa polskiego w związku z wyjazdem do Izraela. Tylko spełnienie tych przesłanek oznaczało zezwolenie na zmianę obywatelstwa w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy z 1951 r., skutkujące utratą polskiego obywatelstwa z chwilą nabycia obywatelstwa obcego. Organ II instancji bezzasadnie uznał, że samo wystąpienie z podaniami do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa, przed podjęciem uchwały, oznaczało zarazem objęcie skarżącej i jej rodziców wnioskami Prezesa Rady Ministrów, o których mowa w art. 13 ust. 2 ustawy z 1951 r.

W odpowiedzi na skargę Prezes Urzędu do Spraw Repatriacji i Cudzoziemców wniósł o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Na wstępie należy stwierdzić, że stosownie do treści art. 13 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.) wojewódzkie sądy administracyjne są powołane do rozpoznawania wszystkich spraw sądownoadministracyjnych z wyjątkiem tych spraw, dla których zastrzeżona jest właściwość Naczelnego Sądu Administracyjnego, a właściwym miejscowo do

rozpoznania ww. spraw jest ten wojewódzki sąd administracyjny, na którego obszarze właściwości ma siedzibę organ administracji publicznej, którego działalność została zaskarżona. Ponadto podkreślić należy, że ocena działalności organów administracji publicznej dokonywana przez Wojewódzki Sąd Administracyjny sprowadza się do kontroli prawidłowości rozstrzygnięcia będącego przedmiotem tej oceny pod względem zgodności z przepisami prawa materialnego oraz pod względem zgodności z przepisami postępowania administracyjnego. W tym miejscu należy także podkreślić, że stosownie do treści art. 134 § 1 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy i nie jest związany zarzutami oraz wnioskami skargi, a także powołaną podstawą prawną. Przy tym Sąd nie może orzec na niekorzyść skarżącego chyba, że stwierdzi naruszenie prawa skutkujące stwierdzeniem nieważności zaskarżonej decyzji (art. 134 § 2 ww. ustawy).

Mając na względzie powyższe unormowanie Sąd uznał, że skarga jest uzasadniona i prowadzi do uchylenia zaskarżonej decyzji, jak też poprzedzającej ją decyzji organu I instancji.

Prawidłowo organ administracji publicznej ustalił, że do rozpoznania wniosku skarżącej o stwierdzenie posiadania bądź utraty przez nią obywatelstwa polskiego będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25).

Zgodnie z art. 11 cyt. ustawy o obywatelstwie polskim, w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu skarżącej do Izraela, obywatel polski tracił obywatelstwo, jeżeli spełnione zostały jednocześnie dwa warunki, którymi były: uzyskanie zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa, oraz - nabycie obywatelstwa obcego. Przepis art. 11 ust. 2 cyt. ustawy stwierdzał, że zezwolenie na zmianę obywatelstwa udzielone rodzicom rozciąga się na dzieci pozostające pod ich władzą rodzicielską.

Zdarzeniem, które w ocenie organów spowodowało utratę obywatelstwa polskiego przez skarżącą było wystąpienie przez jej rodziców o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego w związku z wyjazdem do Izraela na pobyt stały i uzyskanie obywatelstwa izraelskiego w 1957 r., a także uzyskanie takiego zezwolenia w formie uchwały nr 5/58 w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do państwa Izrael.

W rozpatrywanej sprawie nie budzi wątpliwości, że skarżąca nabyła obywatelstwo izraelskie po przybyciu do Izraela. Najistotniejszą zatem kwestią jest ustalenie, czy rodzice skarżącej uzyskali ze skutkiem prawnym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo izraelskie, które to zezwolenie rozciągnęło się na ich dziecko - małoletnią wówczas skarżącą. A zatem w okolicznościach niniejszej sprawy problem sprowadza się do oceny czy wskazana wyżej uchwała nr 5/58 mogła stanowić zezwolenie na zmianę obywatelstwa skarżącej wywołując skutek w postaci utraty przez nią obywatelstwa polskiego. Zarówno w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego i Sądu Najwyższego, jak i w doktrynie reprezentowane jest jednolite stanowisko, co do tego, że rozstrzygnięcie Rady Państwa w kwestii zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego nie zapadało w formie decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. z 1928 r. Nr 36, poz. 341 z późn. zm.) lub

przepisów k.p.a. Ustawa o obywatelstwie polskim samodzielnie określała tryb wydawania przez Radę Państwa orzeczeń w przedmiocie zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Utrwalony jest przy tym pogląd co do tego, że omawiane zezwolenie jest aktem stosowania prawa. Natomiast co do formy tegoż zezwolenia reprezentowane są dwa przeciwstawne stanowiska: jedno wskazujące, że powinno mieć ono charakter indywidualny, jednostkowy, odnoszący się do konkretnej osoby (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 września 2001 r., III RN 56/01, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 października 2005 r. II OSK 267/05, J. Jagielski, "Obywatelstwo polskie", Warszawa 1998 r., str. 123), drugie natomiast akceptujące powyższą zasadę, dopuszcza możliwość udzielenia generalnego zezwolenia na zmianę obywatelstwa - gdy zmiana obywatelstwa dotyczy większej liczby osób - wskazując, że wówczas zezwolenie na zmianę obywatelstwa wywoływało skutek prawny wobec oznaczonej osoby i tylko w odniesieniu do nabycia obywatelstwa obcego konkretnie określonego w orzeczeniu Rady Państwa o zmianie obywatelstwa (por.: W. Ramus, "Instytucje prawa o obywatelstwie polskim", Warszawa 1980, str. 248).

Zważywszy na to, że ustawa nie reguluje formy wydawania zezwoleń mogło być ono zatem wydane również w formie uchwały Rady Państwa. Nie może jednak ująć uwadze, że analiza przepisów ustawy o obywatelstwie polskim z 1951 r. prowadzi do wniosku, że ustawa ta regulowała określony tryb postępowania w sprawach utraty obywatelstwa i określała kolejność czynności. Z treści art. 13 i 11 ustawy wynika, że najpierw zainteresowana osoba winna złożyć wniosek o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego, następnie wniosek ten winien być przedstawiony przez Prezesa Rady Ministrów Radzie Państwa, a następnie ta rozstrzygała w przedmiocie zezwolenia. Nie można kolejności tej odwrócić, gdyż naruszałoby to ustawowe wymagania, od których spełnienia zależy utrata obywatelstwa polskiego. Zezwolenie Rady Państwa wydane w formie uchwały mogło następnie odnosić się do wielu podmiotów, jeżeli osoby te można zidentyfikować. Innymi słowy - uchwała nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. mogła odnosić się do osób, które złożyły podania o zmianę obywatelstwa polskiego przed datą jej podjęcia i wnioski zostały przedstawione przez Prezesa Rady Ministrów Radzie Państwa. Nie mogła natomiast odnosić się do tych osób, które takich podań jeszcze - w dacie podjęcia uchwały - nie złożyły.

Powyższe stanowisko reprezentowane jest przez Naczelną Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 27 października 2005 r., II OSK 983/05, dnia 14 października 2005 r., II OSK 267/05 oraz z dnia 21 grudnia 2006 r., II OSK 1455/05. Odnosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że rodzice skarżącej - F. i Edwarda S. złożyli podania do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa w dniu 23 maja 1957 r., a zatem mogli być objęci wskazaną uchwałą i otrzymać zezwolenie na zmianę obywatelstwa dla siebie i małoletniej wówczas skarżącej, w związku z wyjazdem na stałe do Izraela. Warunkiem powyższego jest jednak to, aby wnioski rodziców zostały przekazane Radzie Państwa przez Prezesa Rady Ministrów przed podjęciem uchwały z dnia 23 stycznia 1958 r. Ta ostatnia okoliczność nie została wykazana przez organ administracji.

W konsekwencji zatem, Sąd uznał, że zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem przepisów postępowania - art. 7, 77 § 1 i 107 k.p.a., to jest bez wyjaśnienia w należyty sposób niezbędnych do wydania prawidłowej decyzji okoliczności, a naruszenie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Rozpoznając ponownie wniosek skarżącej organ

winien jednoznacznie wyjaśnić czy podania rodziców skarżącej skierowane do Rady Państwa zostały przedstawione temu organowi w ustawowym trybie. W przeciwnym razie brak będzie podstaw do uznania, że rodzice skarżącej uzyskali zezwolenie na zmianę obywatelstwa, co oznacza, że oni i ich małoletnia wówczas córka nie utracili obywatelstwa polskiego.

Wypada również podkreślić, że w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ powołał się na wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, które zostały zaskarżone do Naczelnego Sądu Administracyjnego. Sąd II instancji wyrokiem z dnia 28 lutego 2007 r., sygn. II OSK 510/06, uchylił wyrok WSA z dnia 11 stycznia 2006 r., sygn. IV SA/Wa 1567/05 i jednocześnie uchylił decyzje organu pierwszej i drugiej instancji, natomiast wyrok WSA z dnia 26 stycznia 2006 r., sygn. akt IV SA/Wa 1642/05 oraz wyrok WSA z dnia 27 września 2006 r., sygn. akt IV SA/Wa 999/06, są nieprawomocne i aktualnie są przedmiotem kontroli Sądu wyższej instancji. Zgodnie z art. 153 ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi organy administracyjne, jak i Sąd związany jest tylko i wyłącznie prawomocnymi orzeczeniami sądu. Zatem, za wadliwe należy uznać powołanie się przez organ II instancji w zaskarżonej decyzji na uchylone i nieprawomocne wyroki Sądu I instancji.

Z tych względów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 200 cyt. ustawy.